

Csabai Lajos: Zoli bácsi húsvéti ajándéka

Ha megkérdeznénk, ki melyik emberi tulajdonságot tartja a legnemesebbnek, valószínűleg vegyes válaszokat kapnánk. Nálam a szeretetre méltóság, és az önzetlenség az első. Ezek nem feltétlenül anyagi dolgokban fejeződnek ki. Néha elég egy szívből jövő mondat, egy biztató jó szó. Ráadásul a jó szóból nemhogy kevesebb maradna annál, aki adja, hanem gyakran a viszonzás által az illető még gazdagabb lesz.

Vannak mondatok, amelyek örökre elkísérik a megajándékozottat. Így vagyok én Zsolt barátom édesapjával, akivel alig találkoztam talán háromszor, mégis termete, arca, hangja ma is olyan eleven, mint volt 53 évvel ezelőtt. Néhány szava pedig útravaló.

Akkoriban nem ilyen melankóliát idéző húsvétok voltak. A kertekben fehér-rózsaszín viráglombokba öltöztek a fák, Az utcákra kihajlottak az aranyesőbokrok, minden az életről szólt. Akkoriban a húsvéti locsolás elengedhetetlen megtiszteltetés volt fiatalnak, idősnek. Két-három fős csoportokban jártuk a várost. Én éppen Zsolttal és egy másik iskolai barátommal jártam az utat, talán éppen számunkra kedves lányosztálytársainkat kerestük fel. Így adódott, hogy egy mellékutcából éppen Zsolt édesapja, Zoli bácsi fordult ki harmadmagával. Én akkor láttam őt először. Természetesen nem ment el a két csoport csak úgy egymás mellett, Zsoltéknak akadt egy-két megbeszélő családi alapon. Ezzel még nem ért véget a találkozás. Zoli bácsi lekezelt velünk kis tökmag 14 évesekkel, és szóba is elegyedett. velem.

–Téged valahonnan már ismerlek. Mit is csinálsz szabadidődben?

–Írogatni szoktam, Zoli bácsi.

–Igen, jól emlékszem. Te egy nagyon értékes ember vagy, még sokra fogod vinni.

Tudjuk ugye a húsvét nem múlik poharazgatás nélkül. Zoli bácsin jelét sem láttam ilyesminek, tagolt, meleg mondatai mégis elgondolkodtattak. Ő honnan emlékezne rám, hiszen először látott. Szavai nyomán a kétely ugyan nem oszlott bennem, mégis a felemelő jelzők jó érzését hagytam magamban felülkerekedni. Húsvéti ajándék volt ez nekem.

Mint később megtudtam, Zoli bácsiban egy igen ritka tulajdonság lakott. Ő másokkal is ilyen volt. Úgy tudott másoknak önbizalmat adni, észrevétlenül felemelni, hogy közben elveiből nem engedve tanítványaival együtt értek célt.

Isten nyugosztalja Zoli bácsi

Miskolc, 2013. március 31. Húsvét